

ערך השלחן ח"א ל"ד

הנה ערכתי ערכי ערך מאתמול נכח השלחן המפור אורה חיים למעלה ואמרת
 אני בלבי לערך מערכה מול מערכה אל מול פני השלחן את מי יורה דעת
 אישי מתוכי אולי אוכל להבין דבר לשמור ולעשות זאת חקק התורה וארע
 כי אין מלה בלשוני ומכיר אני ערכי עלי פחות שבקרבתי ולא ידעא לאהדורי
 סברא. ומה גם כי קורות הזמן לא נתנו להתישב בדבר הישב רוחי רוח
 נשברת. אשר ע"כ דברי אלה יהיו לאיש אשר כמותי בני גילי להם לבדם נתנה
 האר"ש להקל מעליהם מרחא יתירה. ואשים דברי אל עין הקורא עיניהם ישיתו
 בהשקפה טובה ועין יפה מידי מוכרם לבין אימרא, מידי היתה זאת אדם מועט
 ביה קלה ולא ידע לאשתעווי מילי והוא הנעיד יצחק בלא"א המין מתעע
 דיד ה' בנימן מייב ג"ע נשמתו עולה כמעליה אל מקום הקדש מקום
 הדשן וזה והדרה, ואברך את ה' שאם אוכה שיאמרו דבר שמעיה מפי ויהי
 שפתותי דובבות בבית עולמים בית הבחירה. עינו לשמא נשלות נא אב הדשן
 אימת אתי בר נפלי בן ישי בראש והוא יקבץ נדחי ישראל מפור ומפורד שה
 פוודה, או ימלא שתוק פינו שמחה וששון גילה לדרעיה ונפל נהורא, כה יעשה
 אלהים וכה יוסף גילת בתר גילה או ישיר ישראל ישר ושבתה שיר בתר
 שירה:

ומשמא מי רב יהבי רב ברכות להנביר המרום ח"א ומרבה להטיב המועיא והמביא במלאכי
 הדפוס רין הוא הדר המין כה"ר דוד רועא יהיו יעמד חי ומלא ברכת ה' הדרא ארעא
 והדרא פ"ד"א:

נרפס בליוורנו יע"א

בשנת ורב טוב לבית ישראל לפ"ק

ברפוס המשובת של החכם כמודר"ר אליעזר מערון ג"ר

גידו כשר דכריחא אבל גידו ירך אפי' נאכלי' בשוד הגדול לא הוי כבשר כיון שסופן להקשות כדמוכח בחולין ע"ש בתו' וכ"ג מדברי ראב"ן סי' ע"ד ע"ש.

י"ב כיון דאיסור עצם הקולית וציה וגף מחמת ספק הכלים מותרים אם לא נודע האיסור עד שעבר עליהם מציל הי' שיוירי ברכה בשם מהר"ש עמאר ע"ש הטעם וכבר הובאו דבריו בשו"ת סמא דתיי סי' א' וגו' והי' המחביר שם חלק עליו ע"ש"ב ועמ"ש סי' מא' אות ה'.

י"ג כשר ספק טרפה שנמלח עם כשר אחר ולא היה סי' כנגדו הי' שכות יעקב ת"ב סימן ק"ט התיר במקום מצוה והפסד גדול מכה סי' שמא אינו טרפה ואחיל טרפה שמא קי"ל במליחה סגי בקליפה וכל שצריך קליפה וכשלו בלא קליפה מותר ע"ש וכן דעת האחרונים להתיר בקליפה בספק כמ"ש סי' ס"ט אות כ"א ע"ש ועיין בהשר' בית יהודה סי' י"ד ועמ"ש סי' צ"א אות ט'.

שסופן להקשות והשתא נמי אין דינן כבשר וכו' מן כב"י בחי' שני דכל הגידו' סופן להקשות ומ"ש גידון שסופן להקשות לר"י לזכותא וכו' ולר"ל טעמא וכו' ע"ש ומה שהוכיח הי' פרי תאר שיש גידו' שאין סופן להקשות כמ"ש רש"י בפסחים דף פ"ד בדיה ור"י וכו' וגידון הרכין דקתני בהך בריית' כבשר וכו' לר"ל כשאר גידון דרכין לעולם וא"כ כל שנאכל בשוד הגדול בשלק' חיי' כבשר ומציל ע"ש ליתא דהא ר"י ס"ל שם דה"ט דנמני' על הגידון שסופן להקשות משום דנאכלים בשוד הגדול בשלק' אבל ר"ל ס"ל דלא הוו כבשר ע"ש הטעם בתוס' ברי"ה הואיל וכו' ומהרש"א שם נעלם ממנו דברי התוס' חולין ריש דף ע"ז ברי"ה חל וכו' ע"ש וא"כ למאי דקי"ל ברי"ה ררי' חזר בו אפי' נאכל בשוד הגדול לא הוי כבשר וכבר כ"י התו' שם ברי"ה גידו' וכו' דגידו' הרכין דקתני בריחא מיידי בגידו' כשר דלכ"ע הוו כבשר ע"ש ודלא כמו שנרחק מן כב"י דיל טעמא יהיב ליה וכו' אלא לאפוקי

סימן נ"ו

צ"ה דקתני דרך חתיכה וקאי אנתחתו רגליה כמו שהכריח הרשב"א במ"ה דף מ"ט ומה שדקדק שם מוקדמי ניטל ולא נחתך היינו' שאם חסרו טרפה כמ"ש בת"ה שם וכ"כ קצת כמ"ש החו"ס ברי"ה א"ט

א' דין א' או שנמסקו וכו' מן כב"י כ"י דאם נעקר ונקפלו מעל העצם למעלה כשרה והראב"ד לאו לקושט' אמרה ע"ש וכ"ג עיק' כמ"ש ריש סי' ג"ה דלמאי דקי"ל נחתך העצם האמצעי כשרה ניטל